

ШКОЛА МАЧЕВАЊА
"СВЕТИ ЂОРЂЕ"

www.macevanje.org

Pet najčešćih zabluda o mačevanju (pet sugestija lenjosti)

Prva zabluda: mačevanje nije potrebno učiti jer mač zna koristiti prirodno svako samouko i po rođenju.

Čovek ima u sebi urođene borbene instinkte i zato nije potrebno da uči da se bori (mačuje) ali borba koja se svodi na instinkte je životinjska - DIVLJAČKA borba. Takvo "mačevanje", s obzirom da se čovek ne rađa sa mačem pa i nema neki posebno razvijen instinkt za mačevanje, je kao i način borbe motkom ili kamenom samouko što će reći da je prosto i primitivno instinktivno mlataranje i izmahivanje sa ciljem da se nekako slučajno zakači protivnik. U tom smislu i prvobitno mačevanje je bilo divljačko i imalo je ista obeležja i pokrete kao što je izmahivanje i udaranje motkom, toljagom ili sekirom.

Međutim, kako su neki divljaci uočavali kroz praksu i eksperimente preživljavanja da su neki pokreti efikasniji od drugih a neki manje efikasni, neki rizičniji od drugih, neki brži a neki sporiji, neki precizniji a neki neprecizniji...tako su i oni sve manje mačevali kao divljaci i životinje instinktom i snagom a sve više kao civilizovani ljudi - kontrolom pokreta, naučenim, znanjem i umećem . iskustvom. Kad su ti i takvi ljudi počeli svoja znanja da prenose i da u mačevanje unose sve više učenog i stečenog a sve manje urođenog i instinktivnog nastala je mačevalačka veština koja svoja otkrića sabira i bogati već više 3000 godina. Iz tog razloga je u svakoj borilačkoj veštini uvek u prednosti onaj ko ZNA da se bori u odnosu na onoga ko se bori po rođenju - instinktivno.

Dakle, moguće je mačevanje znati samouko i po rođenju ali to će mačevanje biti i na nivou divljaštva, daleko od veštine koliko je daleko znanje od instinkta. Takvo mačevanje svojom snagom uistinu "klade valja" ali i jer nema uma nikad "ne caruje". Sve što je rezultat hiljada godina istraživanja i stvaranja: umetnost, nauka, tehnika..., pa i veština borbe mačem ne može se drugačije znati osim učenjem. Čovek bez učenja zna samo ono sa čime se rađa - po čemu je

životinja. Otud biti čovekom ne znači po rođenju znati već učiti. Pokušavati mačevati samouko, bez učenja i oslanjanja na tekovine rada generacija predaka je isto što i biti sam na početku civilizacije - divljak.

Moguće je mačem pogoditi a ne umeti mačevati no nemoguće je umeti mačevati a ne pogoditi. Prvi i najvažniji cilj u mačevanju zato nije pogađanje već mačevanje samo – veština, jer pravi pogodak je samo onaj koji se rađa iz majstorstva a ne igre slučaja i srećne neukosti.

Druga zabluda: mačevanje je moguće naučiti za godinu ili par godina.

"Da bi se potpuno naučilo mačevati čoveku su potrebna dva života: jedan duhovni i jedan telesni. I taman kad je za virtuoznost u veštini sazreo u svom duhu on je za nju već prezreo i prestario u svom telu." (španski priručnik iz 15eka)

"I kažem vam, da sam 40 godina učio **pravo, medicinu i politiku**, kao što sam izučavao samo jedno - **umetnost mačevanja**, bio bih doktor u sve tri nauke." (Fiore dei Liberi, 1410)

Da bi se elementarno savladale **osnovne radnje** mačevanja (stav, kretnje nogama i položaji i radnje ruke sa mačem u napadu i odbrani) potrebna je bar jedna godina aktivnog vežbanja sa najmanje 2-3 sata stručnog rada nedeljno. Mačevalac je tada savladao tehničku formu pokreta tela i mača.

Da bi se ova naučena tehnička forma radnji dovele do izvesnog stepena rutine i automatizma potrebno je bar isto toliko vremena.

Kako bi mačevalac uvežbanu tehniku naučio pravilno koristiti tj. upotrebljavati na pravom mestu, u pravo vreme i na pravi način (brzina, amplituda i snaga) on mora savladati taktiku mačevanja, a za šta mu je (za osnove) isto tako potrebna bar jedna godina.

Da bi mačevalac uspeo da u borbi tehniku primenjuje taktički - da "zupčanici" tog mehanizma usklađeno prorade, potrebno je puno prakse mačevanja i sticanje iskustva, a za šta je potrebno bar dve godine.

Napokon, da bi mačevalac počeo koristiti svoje iskustvo kreativno a ne rutinski i zanatski, da bi od pukog tehničara i "mehaničara" – zanatlije, postao majstor i umetnik veštine, makar u začetku, potrebne su bar 2-3 godine, a u zavisnosti od nadarenosti i talenta.

Kada se izloženom doda da sve pomenuto vreme mačevalac se bavi samo jednom vrstom mača i njoj pripadajućom tehnikom mačevanja a ne raznim vrstama mačeva i raznim tehnikama mačevanja (pri čemu neki mačevi npr. dvoručni zbog raznih tehnika upotrebe se uče duže), jasno je da nema čak ni prosečnog mačevaoca bez najmanje desetak godina aktivnog mačevalačkog staža prepunog svih ukusa koji prate savladavanje svake veštine - od slatkog i ljutog do kiselog, gorkog, bljutavog... No, kad je reč o učenju mačevanja nije od značaja samo vreme već i kvalitet – način učenja i vežbanja. Nemetodično i loše vežbanje bez obzira na trajanje uvek donosi loše rezultate ako ne odmah a onda neizbežno kasnije.

„Poznije godine života mogu ubogaljiti mačevaoca, umrtviti njegove udove i ukrutiti njegove zglobove, ali to je najčešće lako nadomestiti većom smirenošću i preciznošću koja dolazi sa godinama vežbe. Sa druge strane, ako početnik, verujući u svoju mladost i brzinu, ne podvrgne sebe strogom uvežbavanju pravilnih radnji – čija je raznovrsnost gotovo bezgranična – nikad neće moći odmaći dalje od nekoliko omiljenih napada i odbrana koje istrajnim vežbanjem mogu dostići visok stepen efikasnosti. Ipak, kako njegove fizičke sposobnosti budu opadale i on bude onemogućen da redovno vežba, postaje sve manje opasan po svog protivnika, svaljivaće krivicu za to na svoje godine i prestaće sa bavljenjem veštinom u kojoj bi inače mogao da uživa do poslednjih dana.“ (Kastl)

Treća zabluda: mačevanje je moguće naučiti gledanjem i oponašanjem

Gledanjem i oponašanjem se u mačevanju može mnogo šta naučiti, kao i u svemu drugom. No, nije samo važno gledati, makar i to što se gleda bilo najizvrsnije, već je važno i KO gleda. Onaj čiji su kapaciteti po prirodi skromni i ograničeni ostaće slep pa makar pred njega stavili na tanjir sva znanja i nauke veštine. "Lonac i u more uroni - on će iscrpsti samo onoliko koliko u njega može da stane". Oni koji ne znaju a hoće da kopiraju i "šacuju" liče na one naivne đaćiće koji misle da je tajna znanja u PREPISIVANJU.

Gledanje i kopiranje, dakle, znače nešto samo onima koji su već **vešti** jer oni znaju šta treba gledati i kako videti, šta kopirati i kako kopirati, šta uzeti a šta odbaciti. Onaj ko to ne zna ne samo da neće videti ono što treba videti već neće znati ni šta će ni kako će sa time što vidi. Zato i služe škole ("dobra škola učenika uči samo kako se uči" - Konfucije) - ne toliko da se pokupe ili prepisu neka znanja koliko da se nauči STICANJU znanja i pravilnom baratanju sa njim. Dakle, mačevanje kao i bilo koju drugu veštinu nije moguće naučiti gledanjem, kopiranjem i "šacovanjem" već samo ozbiljnim radom i dugotrajnom praksom.

Četvrta zabluda: mačevanje je moguće naučiti proučavanjem interneta ili iz knjiga.

Oni koji "misle" da je moguće mačevanje naučiti, i to posebno klasično borbeno mačevanje, iz stare literature i praćenjem priručnika su naročito lakomisleni i naivni. To je još lakomislenije ako se za izvor uzima internet: kazan za mešanje informacija i dezinformacija - planetarna **pomijara duha**. Razloga za nemogućnost učenja na taj način ima više a oni su izloženi na linku: [ISTORIJSKO ILI KLASIČNO MAČEVANJE](#)

Peta zabluda: podučavanje u mačevanju može raditi svako ko se bavio ili bavi mačevanjem.

Sve je češća i gotovo uobičajena pojava, bez obzira o kojoj je profesiji reč: slikarstvu, muzici, glumi, književnosti, politici, zanatu, trgovini..., da se pojavljuju ljudi ubeđeni da su dorasli svemu što požele. Ovaj stav, da svako može sve, posledica je ne samo narcističke samouverenosti modernog internet čoveka u ličnu svesposobnost već i postmodernističkog viđenja sveta po kome "jer sve je relativno - pa i zato podjednako vredno, istinito, ispravno, lepo, pravilno, pravedno, dobro, značajno..., sve je moguće i prihvatljivo".

Iz tog razloga u svim strukama vidimo poplavu laika, šarlatana i amatera koji, jer nema više kriterijuma ni za šta jer novac je postao jedini kriterijum za

sve, šta god da dodirnu pretvaraju u surogat, farsu i estradu: kulturu, muziku, umetnost, obrazovanje, politiku, nauku, telesnu kulturu, ekonomiju...

Ti diletanti šta god da "rade" to čine ne samo bez elementarnih znanja, već i površno, provizorno, improvizovano, loše i bez ikakvog posvećenja, stručnosti i odgovornosti, nihilizujući sve na nivo apsurdna i bezvrednog komercijalnog smeća sa kojim mogu biti zadovoljni samo isto takvi ljudi.

U navedenom ni mačevanje više nije izuzetak. I ono sve češće dobija tu estradnu boju. Sve je više onih koji u ovoj veštini, kombinujući četiri gore pomenute zablude, kao "stručnjaci" pokušavaju da ni iz čega stvore nešto - "podučavaju" druge. Reč je o ljudima bez znanja ili još gore sa **poluznanjem** čiji kapaciteti u veštini su toliko skromni i ograničeni da ne mogu proći čak ni prvo kolo domaćih "šoder lista" spotrskih takmičenja, a kad druge počnu da "podučavaju" posle par meseci ne znaju šta bi radili dalje sa njima osim da angažuju prave stručnjake ili svoje "učenike" žurno gurnu u takmičenja ne bi li ih još neko vreme animirali. U takve "žute" stručnjake spadaju najčešće "instant" takmičari u mačevanju, (dešava se čak i iz drugih sportova), što su osvajali "vrhunske" (za naše uslove) rezultate, ali koji nemaju nikakav intelektualni, pedagoški i kreativni kapacitet, talenat i harizmu za rad u bilo kakvom, a posebno edukativnom radu sa ljudima.

Ono što se dobija od svih koji misle da podučavanje u mačevanju može raditi svako ko to poželi, da se na taj način nešto može postići i uraditi i da je moguće baviti se edukacijom u mačevanju usputno i bez potpunog profesionalnog posvećivanja, je uvek i samo jedan kratkotrajni "instant" turbo surogat najlošije vrste koji čak ni njegovi sami autori bez sve veće mučnine i grčeva u glavi, srcu i želucu ne mogu konzumirati duže vreme.

**ШКОЛА МАЧЕВАЊА
"СВЕТИ ЂОРЂЕ"**

Aleksandar S., učitelj mačevanja

* [NASLOVNA](#)

* [GLAVNA STRANA](#)

* [KONTAKT](#)

[www. macevanje.org](http://www.macevanje.org)